

mere omfattende arbejde at kontrollere de 50 000—60 000 detailvirksomheder end engrosforretningerne, af hvilke der kun fandtes godt 7 000; i tilslutning hertil gjorde ministeren opmærksom på, at fabrikanter og grossister også efter gennemførelsen af den foreslåede omlægning ville få et betydeligt arbejde med afgiften, bl. a. fordi de pågældende i et vist omfang sælger varer direkte til forbrugere, og fordi toldvæsenet måtte have adgang til at indhente oplysninger om de enkelte handlendes køb af afgiftspligtige varer. „Som en særlig vanskelighed ved omlægning til detailbeskatning kan nævnes“, udtalte finansministeren videre, „at de i henhold til loven om forbrugsbegrænsende foranstaltninger afgiftspligtige varer foruden i specialforretninger som manufaktur- og legetøjsforretninger, guldsmede- og urmagerbutikker forhandles i mange forskelligartede virksomheder, f. eks. hos kolonialhandlere og isenkræmmere, i sæbeudsalg og konfekturforretninger. Dette vil i høj grad vanskeliggøre kontrollen med afgifterne.

Der er således mange fordele ved beskatningen i engrosledet, men jeg vil naturligvis ikke sige, at en beskatning i detailledet ikke også på visse punkter kan indeholde fordele. Det må her især nævnes, at spørgsmålene om fastsættelse af varers afgiftspligtige værdi er vanskeligere ved engrosbeskatning, og at det under denne ikke er let at opnå en helt så ligelig og retfærdig beskatning.

Det er imidlertid mit indtryk, at ønsket om omlægning til detailledet først og fremmest skyldes vanskelighederne ved finansieringen af afgiften, idet indbetalingsfristen ved engrosafgiften er kortere end den tid, der svarer til omsætningshastigheden i detailhandlernes lagre. En sådan ulempe for forretningslivet ville ikke forekomme ved en afgift i detailledet. Forholdet kunne dog i givet fald rettes meget nemmere ved en forlængelse af indbetalingsfristen end ved en omlægning til detailledet.

Iøvrigt er den likviditetsstramning, som den ret korte indbetalingsfrist medfører, i god overensstemmelse med den kreditpolitik, vi fører i øjeblikket, og har vel også ført til en vis mindskeelse af detailhandelens lagre.“

Angående punkt 2) pegede ministeren på, at den særlige afgiftssats for yderbeklædning muliggjorde en betydelig formindskelse af antallet af virksomheder, hos hvilke toldvæsenet skal opkræve afgift. „Loven er jo opbygget således, at skræddere, hjemmesyersker og andre tilsvarende virksomheder, der kun fremstiller yderbeklædning af tekstilstof direkte til forbrugere, betaler 15 pct. af indkøbssummen for de af dem indkøbte metervarer, hvilket nogenlunde svarer til den afgiftsbelastning, som sker hos konfektionsfabrikker, der betaler 10 pct. af den færdige vares pris. Den særlige afgiftssats for yderbeklædning er således et fundamentalt træk i afgiftslovens system, idet man derved undgår kontrol med et meget betydeligt antal virksomheder, formentlig over en halv snes tusind. Hvis